

Osobné skúsenosti

27. Julian Ivašenko

Vyrastal som v ateistickej rodine. Otec vyučoval na stredných a vysokých školách ideológiu socializmu. Bol naozajstný zástanca tejto idei, no len do určitého času. Jedného dňa sa mu stalo niečo, čo veľmi otriaslo jeho vierou. Keď sa mu naskytla možnosť začať podnikať, otvoril si vlastnú firmu. Koncom 80 - tých rokov odcestoval do Malajzie, na základe dohody o vzájomnej výmene pracovníkov, a čo tam videl, veľmi silno ovplyvnilo jeho svetonázor. Po príchode domov, celé 2 týždne takmer nevychádzal z domu, ležal na posteli a premýšľal. A potom povedal: „Tam som mal možnosť porovnať dve ideológie v praxi. Za hranicami som sa po prvýkrát cítil slobodne, ako žiadaný človek, dovtedy som si myslel, že len v socialistickej krajine má človek hodnotu.“ Odvtedy už nehovoril ako predtým. Rovnako si aj my často myslíme, že máme pravdu, až pokým neotvoríme svoj rozum poznaniu.

V tom čase som, rovnako ako mnohí moji kamaráti, pociťoval určitú duchovnú krízu. Už v 16-tich rokoch som mával takéto myšlienky: „Naozaj sme prišli na tento svet, aby sme žili tak, ako žijeme?“

Raz ma pozvali na kresťanskú svadbu vrátane samotného sobášneho obradu. Keď som videl ženícha a nevestu, omráčila ma čistota v ich očiach. Všetci prítomní sa výrazne odlišovali od mojich známych. Vyžarovali akési vnútorné svetlo, akoby okúsili „elixír života“. V stále bol prestretý stôl dlhý približne 40 metrov, ktorý bol zaplnený všelijakými dobrotami, ale nebol tam alkohol. Všetci sa cítili ako doma, rozprávali sa navzájom, akoby sa poznali celý život. Aj mňa prijali ako najlepšieho priateľa. Dal som im otázku: „Kto ste?“, akoby boli z inej planéty. Odpovedali: „Veríme v Boha“. Videl som, že sa ich viera odzrkadľuje v ich očiach, v slovách, v konaní. Predtým som si myslel, že viera je súbor obradov. Teraz som pochopil, že viera je vnútro človeka, je to jeho pohľad na svet, jeho spôsob myslenia a spôsob života. Napriek tomu, že alkohol sa nepodával, bolo tam veľmi zaujímavé a veselé. Na týchto ľuďoch ma prekvapilo, že sa usilujú o niečo lepšie, vyššie a ich široký rozhľad. Zoznámil som sa s pastorom a položil som mu niekoľko otázok. Nepochopil som hneď všetko, čo mi povedal a pokúsil som sa s ním hádať. Pokojne mi odpovedal textami zo Svätého Písma.

Veľmi sa mi tam páčilo a pre mňa bolo zaujímavé byť medzi nimi a tak som sa spýtal: „Môžem k vám prísť znovu?“ Povedali mi, že čoskoro, niekoľko dní za sebou sa budú konať stretnutia kresťanskej mládeže, na ktoré ma pozvali. Prišiel som a videl, ako sa táto mládež odlišuje od mojich známych šírkou duše, duchovnou hĺbkou. Predtým som si myslel, že veriaci ľudia sú takí prízemní ľudia, ktorí chodia so smutnými tvármi a ja s nimi nemôžem mať nikdy nič spoločné. Ale tu sa mi odkryl iný svet. Všetci sa chovali ku mne, akoby som bol ich najlepší priateľ, komunikovali so mnou prívetivo a nenútene. Podobných stretnutí som mal to šťastie zúčastniť sa neraz. Hoci som ešte mnohým veciam nerozumel, ale moje srdce už bolo podmanené ich úsmevmi a duchovnou atmosférou. Srdce ma ťahalo k nim, k takému spôsobu života a k takým vzťahom. Rok a pol som študoval pre mňa nové Biblické pravdy, dosť dlho som si analyzoval a utriedoval všetko, čo som počul a čítal. Potom som sa rozhodol pokrstiť sa. V tom čase som pochopil, že viera – to nie je len citová záležitosť, ale uvedomelý a premyslený systém myslenia.

Keď čítam Bibliu a komunikujem s veriacimi, cítil som a aj teraz pociťujem duchovný rast svojej osobnosti. Teraz sa môžem o sebe vyjadriť slovami z jednej kresťanskej piesne:

**„Viem, čo je mi dovolené a čo nie,
Viem, čo je dobré a čo je zlé,
Viem, že na zemi nie som zbytočný,
Pretože verím v Boha!“**

Preložené so súhlasom www.3angels.ru.

